

Pedro sice souhlasil s Jirkovým návrhem, ale radil mu, aby hleděl ty koně co možná ve vši tichosti ukradnouti, a také mu hned řekl, u kterých sedláků by mohl dobré koně najíti.

Jírka a jeho druhové uposlechli toho pokynutí, vykradli se ze stavení a než minula hodina, měl již každý z nich svého koně.

Také Pedro si byl jednoho koně zaopatřil a postavil se pak té bandě v čelo.

Za chvíli jeli tito zákeřníci plným tryskem po též silnici k rakouským hranicím, po kteréž byli před 24 hodinami doktor Červinski a jeho chráněnci odjeli.

V prvních dvou dnech, co byli doktor Červinski, Bohumil a Jelva na cestě, nepotkala je žádná neho a.

Obyvatelstvo vesnic a městeček, kudy jeli, pohlíželo na ně sice s patrnou vědavostí, ale posud se jich žádný z těch četníků, které často potkávali, na jejich písemné výkazy ani nezeptal.

Mnohý z nich sice nahledl pátravým okem do kočáru, ale spatřiv tam poctivě a upřímně obličej doktora a jeho dvou druhů, neuznal ani zapotřebí se ho otázati, odkud jedou a kam.

To by se však bylo zajisté nestalo, kdyby se byl dal doktor jinou cestou, po kteréž se mohlo za den anebo nejdéle za dva dni na rakouské hranice dojeti, a kteréž byli dříve také ti polští uprchlíci použití zamýšleli.

Na této cestě ležela dvě města, v nichž se policejní dohlídka konala s větší přísností než jinde, a sice právě proto, že ležela tato města na rakouských hranicích, ale Červinski se těmto městům vyhnul, a zajel si raději velký kus cesty okolo nich.

Jeho povoz se blížil zvolna a beze vši překážky k rakouským hranicím a již minul třetí den, aniž by se jim bylo na té cestě co nemilého přihodilo.

Ale konečně je potkala přece nehoda, že se jim zlámala náprava, když zajížděli do dvora u jednoho hostince, a kovář, kterýž byl hned zavolan, aby to zase spravil, vyjádřil se, že na to potřebuje nejméně 24 hodin času, poněvadž prý musí jít do blízkého města pro novou nápravu.

Doktor byl nad tím celý zoufalý, zvláště když uvážil, že jest Pedro již od předešlého dne na svobodě a že je bezpochyby již stíhá.

Proto musel býti doktor Červinski každou chvíli na to připraven, že je ten mstivý člověk dohoní.

Jak víme, byl Pedro po téže silnici za nimi se pustil, po kteréž byli oni z počátku jeli, a když dorazil na místo, kde od této silnice jiná cesta stranou se odchylovala, poslal po ní deset svých chlapů pod Jirkovým velením, a proto mohl býti jist, že mu ti uprchlíci neuniknou.

Sotva že byl za nimi několik hodin jel, dověděl se již, že nejede po stopě těch uprchlíků.

Doktorův staromodní kočár obracel na se totiž všude zvláštní pozornost a obyvatelé vesnic, které ležely při silnici, mohli Pedrovi zcela určitě říci, v který den a v kterou hodinu byli ti uprchlíci tou neb onou vesnicí jeli.

Pedro shledal z těchto zpráv, že Červinski jen zvolna tu cestu koná, i vyjádřil se ku svým druhům, že on ty uprchlíky docela jistě v Javorsku dohoní.

Tak se totiž jmenovalo to městečko, kde se doktoru Červinskimu ta náprava zlámala.

Neblahý osud, kterýž hraběte Kaminského pronásledoval, nestihl jej však ještě v Javorsku, neboť si byl kovář, kterýž měl ten kočár spraviti, co možná pospíšil a byl druhého dne k poledni se svou prací již hotov, že mohl Červinski bez překážky na další cestu se vydati.

Tento starý poctivec si oddechl, když vyjeli z toho městečka a poručil kočímu, aby jel co možná nejrychleji, maje úmysl ani v noci nikde se nezastaviti.

Ale k večeru se strhla silná bouře a naši cestující byli nuceni hledat ochranu na hospodě, která stála při silnici o samotě a kde se obyčejně jen "formani" zastavovali.

V onen večer, když tam doktor Červinski s našimi známými přijel, byla ta hospoda skoro prázdná, formanské povozy byli již zase na další cestu se vydali, a mimo čtyři vojáky nebylo v hostinské jizbě žádného cizince.

Lékař poručil kočímu ač dosti nerad, aby zajel u té hospody do dvora, a obáváje se o Kaminského a Jelvu, vešel s patrnou nechtí do hostinské jizby, kde se právě ti čtyři vojáci nalezali.

Hospodský, kterýž naň neučinil příliš dobrý dojem, neboť byl zaškaradilý a nemohl se ani do očí podívati, pokročil doktorovi vstříc a tázal se ho, co poroučí.

"Rád bych zle dostal nocleh a sice pro sebe a pro mé dva druhy," odpověděl doktor a dal hospodskému na srozuměnou, že by v hostinské jizbě ve společnosti s těmi vojáky nerad zůstal.

Hospodský pokrčil ramenoma a odpověděl, že mu není možno, jeho přání vyhověti, a prý má jen jednu světličku a proto prý musí

ti páni hosté ještě dále jeti, pakli nechtí zůstat ve společnosti s těmi vojáky.

Poněvadž nebylo v té strašné bouři možným na další cestu se vydati, museli naši přátelé chtěj nechtěj v té jizbě zůstat, i usadili se tam k velkému dubovému stolu, majíce úmysl zůstat vzhůru až do rána.

"Ve společnosti s těmi lidmi bych nemohl ani oka zamhouřiti," pravil doktor, ukávav pohledem na ty vojáky. "Mně připadají jako hrdlořezové a podle všeho se zdá, že poslouchají rozkazu toho krčmáře. Proto buďte na všechno připraveni, možná že budeme muset s nimi podniknout boj na život i na smrt."

"To já nemyslím," odpověděl Bohumil, mluvě rovněž jako lékař francouzsky. "Ti vojáci vypadají sice trochu zpustlí, ale nezdá se, že by byli schopni nějakého zákeřnického činu."

"Ale pozor si na ně dát musíme," pravil Červinski vážně. "Moje tušení mne nikdy neklame a proto vám pravím, že budeme teprv tenkrát zachráněni, až překonáme to nebezpečí, které nás ještě v tuto noc hrozí."

Kaminski chtěl na to něco odpověděti, neboť nevěřil v pouhé tušení, ale právě v tu chvíli, když začal mluvit, bylo venku slyšeti koňský dusot a hned na to bylo na vrata silně boucháno.

Veškeré osoby, které byly v hostinské jizbě přítomny, byly tím velice překvapeny a vzbouřily se na nohy.

Ti vojáci byli vesměs sběhové a proto se strachovali, že je to snad kavalérie, která byla za nimi vyslána, aby je stíhala a doktor a jeho druhové se zase domnívali, že je to Pedro.

Jediný hospodský zachoval klidnou rozvahu.

Dal hostům pokynutí, aby se tiše chovali, načež pokročil k oknu, otevřel je a otázal se:

"Kdo je to venku, že přichází ještě tak pozdě, a nač je třeba takového bouchání?"

"Nedělej dlouhé řeči a otevři," ozval se venku hlas, podle něhož doktor Červinski hned poznal, že je to Pedro. "Nás je zde deset, my jsme promokli jako myši a chceme se trohu osušiti. Otevři, krčmáři, my ti dobře zaplatíme!"

"To mi sliboval již mnohý šibal, který v noci bouchal na moje vrata," odpověděl hospodský. "Pro deset hostů není u mne místa a proto vám radím, abyste jeli dále."

"My chceme zůstat zde!" zvolal Pedro popuzen. "Pak-li nám neotevřeš chlape, zapálíme ti ten barák nad hlavou a zastřelíme každého, kdo se z něho odváží ven."

"Pro rány Kristovy, to jsou loupežníci!" zvolal hospodský úzkostlivě, a mrštil starostlivým pohledem na vojáky, o nichž se bezpochyby domníval, že jsou to loupežníci. "Co budeme dělat, abychom se té rotě ubránili?"

"Musíme držet všickni dohromady a útok těch loupežníků odraziti," pravil Kaminski. "My dáme polovici svých peněz těm, kdo nám pomohou uchránit jmění hospodského a naše."

"My vám pomůžeme," pravil jeden z vojáků, k nimž byl Kaminski tato poslední slova promluvil. "Ztratit nemáme co, a proto se nebojíme žádného nebezpečí."

"Tedy se neotevře?" tázal se hospodský, třesa se po celém těle, a když viděl, že jsou všickni přítomní mužové k boji odhodláni, radil těm jezdcům, kteří čekali před vraty, aby ho nechali na pokoji a jeli dále.

A Pedro by byl snad tohoto pokynutí uposlechl, neboť byl odhodlán nedopouštět se žádného násilí, a byl by se svou tlupou odtáhl, kdyby tam byl nezaslechl hlas Kaminského.

Slyšel totiž, jak dával Bohumil těm vojákům rozličné instrukce, pakli by se z venku na tu hospodu útok učinil a slyšel také hlas Červinského, a proto zvolal ku svým lidem:

"My se odsud nehleme, neboť jsou v té hospodě právě ti lidé, které hledáme. Je zde Bohumil Kaminski se svými druhy, a proto se tam musíme stůj co stůj vedrati. — "Slyšíš, krčmáři, my nejsme žádní loupežníci, jak se domníváš, nýbrž poctiví lidé, a stíháme několik padouchů, kteří jsou v tuto chvíli u tebe. — Vydej nám hraběte Kaminského a já ti dám tisíc rublů."

"Já nejsem žádný Jidáš, abych někoho zradil za mrzký peněz," odpověděl hospodský. "Pohostinství jest každému pravému Polákovi svatým a kdo je poruší, jest bídný padouch. Vezměte si toho hraběte násilím, ale ode mne neočekávejte ničeho."

Po té přirazil okno a vyběhl ven, chtě vzbudit své lidi a vyzvat je, aby také oni proti těm vetřelcům se opřeli.

Zatím co hospodský své lidi svolal a co se vojáci starými zbraněmi ozbrojili, které patřily hospodskému, a ven ku vratům spěchali, dal Pedro nejodvážlivějším mužům ze své bandy rozkaz, aby na tu hospodu od zadu útokem udeřili, a on sám počal s ostatními lidmi do vrat se dobývati.

Přikradl se opatrně k nim, prohledl si u nich zámek a shledav, že jest docela jednoduchý že se dá snadno odtrhnouti, nasadil k němu revolver a vypálil do něho tři rány.